

LJUDSKA PRAVA U BiH – JA TU NE MOGU NIŠTA... V

Skoro da nema dana, a da u medijima ne pročitamo o nekom narušavanju nečijih ljudskih prava. I dok se u većini modernih demokratija sa kršenjem ljudskih prava se najčešće suočavaju manjine, u BiH je situacija nešto drugačija. Ljudska prava se ne poštuju ni manjinama ali niti konstitutivnim narodima.

I šta mi građani radimo? Šta uradi osoba ukoliko vidi da su nečija prava prekršena? Ukoliko na primjer neko Romu zabrani da uđe u kafić, ili nekom pripadniku konstitutivnih naroda zabrani ulazak u autobus? U najboljem slučaju, ništa... Pretvaramo se da se mučna situacija nije dogodila, eventualno zakolutamo očima, možda nam bude i žao osobe koja je diskriminirana, ali ne uradimo ništa. (Čast izuzecima, koji ipak potvrđuju pravilo nereagiranja na kršenje ljudskih prava ukoliko se baš ne radi o našim pravima.) U gore navedenom slučaju, spremno klimnemo glavom i složimo se da Rom ne treba da uđe u prodavnicu, da se onaj neko ne treba voziti istim autobusom jer, pobogu, mi smo superiorniji i mi imamo pravo da kupujemo i putujemo i sve što slobodni ljudi imaju pravo da rade. (Ovi čija se prava krše, valjda nisu ljudi?) U najgorem slučaju, pomognemo da osoba bude izbačena iz kafića, prodavnice, autobusa, hotela, motela, bolnice, doma zdravlja... Ali nije nas briga jer se ne radi o nama. A šta bude kada se radi o nama? Čudimo se da nam niko ne želi pomoći, mada mi u sličnoj situaciji za nekoga drugog također ne bismo reagirali.

Uostalom, i da reagiramo, mi u konačnici ne možemo poboljšati stanje ljudskih prava u BiH? Apsolutno netačno. Onog momenta kada prestanemo misliti da ne možemo ovaj svijet učiniti boljim mjestom za život i počnemo misliti i djelovati kao odgovorne osobe kojima je svako živo biće važno, pa se počnemo boriti i za tuđa prava umjesto samo svoja, BiH će zaista postati bolje mjesto za život.